

Arrest

nr. 349 626 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 augustus 2022 haar derde verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde dit verzoeker onontvankelijk op 29 november 2022. Op 23 december 2022 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw d),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/01/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/01/2020) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/01/2020) dat een dochter en diens gezin in België verblijven. Die behoren echter alien niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.17/12/2020) van betrokkene verklaarde zij wervelkolomproblemen en een stuk metaal in het been te hebben. Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.10/11/2022) van betrokkene verklaarde zij in behandeling te zijn bij een psychiater. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/01/2020, 25/11/2020 en 23/08/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3

van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Middelen waarom de bestreden beslissing wordt aangevochten

- Schending van het artikel 1, °6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie;
- Schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;”

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet

specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weinig rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 07/01/2020) dat een dochter en diens gezin in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.”

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verder wordt er echter niet ingegaan op het gezins- en familielevens dat hier al is opgebouwd.

Dat de verzoekster in België verblijft bij haar dochter en diens gezin, die in 2016 naar België kwamen. De dochter van verzoekster en haar gezin wonen al bijna 6 jaar in België en hebben hier een leven opgebouwd. Het is om deze reden dat verzoekster specifiek naar België is gekomen, zodat ze zich ben hen zou kunnen voegen en met hen zou kunnen samenleven. Dat verzoekster bij haar dochter en diens gezin woont en bijgevolg afhankelijk is van hen. Dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en familielevens.

De dochter van verzoekster en diens gezin zijn reeds goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Ook verzoekster heeft al verschillende stappen gezet om zich te integreren in de Belgische samenleving. Ze doet haar best om relaties op te bouwen met de mensen rondom haar, ze heeft taallessen gevolgd en zoekt actief naar vrijwilligerswerk.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familielevens en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privélevens en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privélevens, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

a)

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Dat verweerster geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster specifiek naar België is gekomen om te kunnen samenleven met haar dochter en diens gezin die hier wonen.

Dat zij hiermee haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden!

b)

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familielevens motiveert. Dat ze enkel verwijst naar het feit dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.²

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens. Dat het privélevens en het familielevens aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden⁴.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familielevens met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familielevens.

4.5.

AANGAANDE GEZONDHEIDSTOESTAND

Dat de verweerster in haar nota vervolgens het volgende stelt :

"Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 17/12/2020) van betrokkene verklaarde zij wervelkolomproblemen en een stuk metaal in het been te hebben. Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 10/11/2022) van betrokkene verklaarde zij in behandeling te zijn bij een psychiater. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan."

Dat de verweerster wel degelijk op de hoogte is van de medische historie van verzoekster.

Dat verzoekster, naast het hebben van lichamelijke klachten, gediagnostiseerd is met het post-traumatisch stress syndroom ten gevolge van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. Dat het omwille van deze gebeurtenissen is dat verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een zeer slechte impact hebben op haar psychologische toestand.

Tevens is verzoekster in België in behandeling voor haar psychologische problemen. Een terugkeer naar haar land van herkomst is bijgevolg niet mogelijk.

Dat de verweerster hiervan op de hoogte was en er toch rekening had mee moeten houden.

Dat stellen dat de medische elementen niet van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan, als onvoldoende zou moeten worden beschouwd en dat de verweerster meer onderzoek zou moeten gedaan hebben naar de gezondheidstoestand van verzoekster. Dit zowel psychisch als fysiek. Deze stelling kan dan ook niet worden aanvaard.

Dat er wel degelijk problemen bestaan die de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, belemmeren.

4.6.

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

BESLUITEND

Verweerster heeft geen rekening gehouden met ingediende beroep tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek d.d. 12.12.2022. Verzoekster heeft wel degelijk nieuwe elementen in het kader van haar asielprocedure.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster er blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij het grondgebied binnenkwam op 1 januari 2020 en langer verblijft dan de termijn van 90 dagen. Voor zover zij onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 juni 2022 (nr. 253.942) aanvoert dat een bevel de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk moet behandelen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dat ook doet, zoals hierna blijkt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, gelezen samen met artikel 7 van het Handvest. Het voorbehoud in artikel 7 voor meer voordelige verdragsbepalingen krijgt zijn uitwerking precies door de toets aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, die de in de bestreden beslissing wordt verricht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster enkel toegelaten werd tot het grondgebied voor de duur van het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing betreft dan ook een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting hangt af van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen het voortbestaan van dat gezinsleven in

het gastland vanaf het begin precair maakte. Waar dit het geval is, zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/01/2020) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene. Gezins- en familieleven Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/01/2020) dat een dochter en diens gezin in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.”

Verzoekster heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat. Dit motief wordt niet betwist.

De relatie tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter valt slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, andere dan de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34).

Verzoekster voert eerst in haar verzoekschrift aan dat zij bij haar dochter en diens gezin inwoont en van hen afhankelijk is. De wettigheid van het bevel wordt beoordeeld naar het ogenblik van de afgifte. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar gehoor verklaarde dat een dochter en diens gezin in België verblijven. Concrete gegevens waaruit een meer dan gewone afhankelijkheid blijkt, bracht zij voorafgaand aan de beslissing niet aan. Een loutere samenwoning volstaat overigens niet om een dergelijke afhankelijkheidsband aan te tonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig kan functioneren of dat haar band met haar meerderjarige dochter de gebruikelijke banden tussen familieleden overstijgt. Zij toont evenmin aan dat de voorgehouden banden niet kunnen worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen of wederzijdse bezoeken.

Nu het een situatie van eerste toelating betreft en het verblijf van verzoekster steeds precair is geweest, rust op de staat geen positieve verplichting om haar verblijf toe te staan, behoudens zeer uitzonderlijke omstandigheden. Dergelijke omstandigheden liggen niet voor.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat bij het onderzoek naar het gezinsleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.4. Het voorgehouden privéleven leidt niet tot een ander besluit. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat het privéleven een element is waarmee in het kader van die bepaling rekening moet worden gehouden, zodat de bestreden beslissing daarover niet diende te motiveren. Daarnaast geeft een privéleven dat tot stand komt in een situatie van eerste toelating of precair verblijf slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt/Noorwegen*, § 79). Het komt verzoekster toe concreet aan te tonen dat zij sociale bindingen heeft opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk*, § 63). Met de verwijzing naar haar verblijf sinds begin 2020, naar gevolgde taallessen, naar gezochte vrijwilligerswerk en naar haar integratie-inspanningen toont zij dit niet aan.

3.5. De gezondheidstoestand werd in rekening genomen. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

“Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.17/12/2020) van betrokkene verklaarde zij wervelkolomproblemen en een stuk metaal in het been te hebben. Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.10/11/2022) van betrokkene verklaarde zij in behandeling te zijn bij een psychiater. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.”

Verweerder nam de verklaarde klachten en de lopende psychiatrische behandeling op in zijn beoordeling. Verzoekster legt geen enkel medisch attest voor, ook niet bij haar verzoekschrift, dat tegen die beoordeling ingaat. Bij gebreke van concrete medische stukken waaruit een reisonmogelijkheid of een beletsel voor verwijdering blijkt, hoefde verweerder geen verder medisch onderzoek te voeren. Artikel 9ter van de

vreemdelingenwet voorziet in de daartoe bestemde procedure; verzoekster diende geen dergelijke aanvraag in. Zij maakt niet aannemelijk dat de aangehaalde medische elementen een verwijdering in de weg staan.

3.6. De grief dat verweerder geen rekening hield met het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing faalt. De bestreden beslissing van 23 december 2022 volgt op de beslissing van het CGVS van 29 november 2022, die het derde verzoek niet-ontvankelijk verklaarde op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet. Artikel 52/3, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel in dat geval wordt afgegeven na die niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Het tegen die beslissing ingestelde beroep heeft geen van rechtswege schorsende werking, zodat verweerder de uitkomst ervan niet hoefde af te wachten. Verzoekster verklaarde bij de behandeling van haar derde verzoek bovendien zelf over geen nieuwe elementen te beschikken. Zij toont geen schending aan.

3.7. Verzoekster maakt geen schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Verweerder beoordeelde alle elementen die hem ter kennis waren. De Raad oefent een wettigheidstoezicht uit en beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid. Verzoekster toont geen kennelijke wanverhouding aan tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Voor zover het middel de Raad uitnodigt zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur, kan de Raad daarop niet ingaan.

3.8. Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT